

Η τηλεργασία δεν είναι μέτρο προστασίας της δημόσιας υγείας

Είναι διά νόμου αναδιάρθρωση των όρων εργασίας!

Για λόγους «προστασίας της δημόσιας υγείας» οι μισοί από τους/τις συναδέλφους μας, που το αντικείμενο τους επιτρέπει την εξ αποστάσεως εργασία, έχουν τεθεί με **κρατική εντολή** σε καθεστώς **τηλεργασίας**. Οι διακηρύξεις περί «προστασίας της δημόσιας υγείας» μας φαίνονται τόσο πειστικές όσο και οι «αναλύσεις» περί της ανάγκης χαμηλών μισθών ώστε να συγκρατείται σε χαμηλά επίπεδα η ανεργία.

Όταν συμβαίνουν τέτοιας κλίμακας αλλαγές στο πεδίο της εργασίας, στο πεδίο όπου παράγεται όλος ο υλικός πλούτος αυτής της κοινωνίας, δεν έχουμε την πολυτέλεια να σερνόμαστε πίσω από το «έκτακτο δίκαιο» των κρατικών προσταγών' όποια δικαιολογία και αν υπάρχει.

Το ίδιο «έκτακτο δίκαιο» που για λόγους «δημοσίου συμφέροντος» κρατάει τον βασικό μισθό στα επίπεδα που γνωρίζουμε αποσυνδεδεμένους τον από τις σύγχρονες ανάγκες μας. Το ίδιο «έκτακτο δίκαιο» που για λόγους «δημοσίου συμφέροντος» έχει θέσει 650.000 εργαζόμενους σε αναστολή εργασίας...

Είναι η τηλεργασία λοιπόν μία από τις λύσεις για την *προστασία της δημόσιας υγείας*; Το βλέπουμε με επιφύλαξη. Εκτίμηση μας είναι ότι η τηλεργασία ήρθε για να μείνει και έχει κεντρικό ρόλο στην αναδιάρθρωση της εργασίας ανεξαρτήτως της πανδημίας. Και ο σχεδιασμός των αφεντικών και των θεσμών τους προς αυτή την κατεύθυνση έχει ξεκινήσει πολύ νωρίτερα. Με μελέτες, έρευνες και προτάσεις (ενδεικτικά αναφέρουμε την έκθεση του Σ.Ε.Β από τον Μάιο του 2019). Με την εκρηκτική ανάπτυξη τεχνολογιών επιτήρησης που παράλληλα με τις έξυπνες μηχανές μπορούν να ελέγχουν πως δουλεύουμε, από όπου κι αν δουλεύουμε. Και βέβαια με πληθώρα άρθρων που προμοτάρουν αυτή τη νέα τάση ως ένα νέο εργασιακό lifestyle ενάντια στον «μπανάλ» εργασιακό χώρο του γραφείου.

Η εργατική κριτική οφείλει να ακυρώνει την επιχειρηματολογία των αφεντικών και του πολιτικού τους προσωπικού. Για αυτό και για την τάξη μας και τα αυτοτελή της συμφέροντα, **τηλεργασία σημαίνει...**

Απομόνωση από τους συναδέλφους μας. Κλείσιμο στο σπίτι. Εξατομίκευση της συλλογικής μας θέσης στην παραγωγή και των κοινών μας εμπειριών. Η κοινωνικότητα της εργασίας, το να δουλεύουμε και να ερχόμαστε σε επαφή δηλαδή καθημερινά με τις συναδέλφισσες και τους συναδέλφους μας, να μοιραζόμαστε παράπονα, εμπειρίες, γκρίνιες και να εκφράζουμε συλλογικά τις αρνήσεις μας, είναι νοσηρή για τα αφεντικά.

Ωράρια λάστιχο με διάχυση της εργασίας σε όλο το 24ωρο. Ο συμβατικός εργάσιμος χρόνος της δουλειάς στο γραφείο εξανεμίζεται

μπροστά στην ευελιξία της ανά πάσα στιγμής διαθεσιμότητας που «προσφέρει» η δουλειά από το σπίτι.

Χωρίς δυνατότητα ελέγχων παραβίασης του ωραρίου και της μαύρης-αδήλωτης εργασίας. Με διαρκή τα καλέσματα για την ολοκλήρωση ακόμα μιας «εκκρεμότητας», για την ανάθεση ακόμα μιας «διεκπεραίωσης», για την απάντηση ενός ακόμα «e-mail» αφού «στο σπίτι βρισκόμαστε». Και όλα αυτά επενδυμένα με μια φιλολογία περί «ελεύθερης επιλογής» των χρόνων και των χώρων εργασίας, εκτός των ασφυκτικών πλαισίων που θέτει το οχτάωρο.

Μετακύλιση εργοδοτικών εξόδων στους εργαζόμενους. Υπολογιστές, τάμπλετ, έξυπνα κινητά. Ρεύμα και internet. Αυτά από αναγκαία έξοδα για την αναπαραγωγή της εργατικής μας δύναμης μετατρέπονται σε απαραίτητες «μηχανές» και υπηρεσίες για την εξ αποστάσεως εργασία. Έτσι το δεδομένο εργοδοτικό κόστος σε μια δουλειά γραφείου μετατρέπεται σε κόστος που αναλαμβάνει ο εργαζόμενος. Και ούτε λέξη φυσικά για αύξηση του μισθού.

Δεν πέφτουμε στη φάκα των δήθεν cool freelancers που «επιλέγουν» τον χρόνο και τον τόπο εργασίας τους. Είμαστε εργάτες και εργάτριες και ξέρουμε από πρώτο χέρι ότι τα αφεντικά ορίζουν και τον χρόνο και τον τόπο της εργασίας μας.

Δεν ψαρώνουμε από τα δήθεν προτερήματα που φέρνει ο συνδυασμός παραγωγής και αναπαραγωγής. Εργασία για το αφεντικό και ταυτόχρονη εργασία για τα «οικιακά» ή/και την φροντίδα των παιδιών σημαίνει περισσότερη ένταση, περισσότερη δουλειά για εμάς.

Δεν τρώμε το παραμύθι ότι με την τηλεργασία γλιτώνουμε τα έξοδα και τον χρόνο μετακίνησης από και προς τον τόπο εργασίας. Τα αφεντικά δεν κάνουν δώρα. Η μείωση του χρόνου μετακίνησης μετατρέπεται σε αύξηση των ωρών εργασίας και η αντίστοιχη μείωση των εξόδων υπερκαλύπτεται από την ανάληψη μέρους του κόστους για να «βγει» η τηλεργασία.

Η τηλεργασία δεν είναι διασφάλιση της δημόσιας υγείας,
είναι διά νόμου αναδιάρθρωση των όρων που δουλεύουμε.

Στην δημόσια φλυαρία περί των «υπέρ» και «κατά»
της τηλεργασίας η εργατική απάντηση πρέπει να είναι:

Ανθρώπινα ωράρια εργασίας
και μισθοί στο ύψος των σύγχρονων αναγκών μας.
Και πολλή ταξική αλληλεγγύη.

Εργατική αντιφασιστική δράση

www.erad.gr